

צבי (גרימי) גלעד

2019 – 1936

נכסי חומר ורוח ועוד

קטעים אשר לא נכללו בספר "מעת לעט"

ערוכים לפי מועד כתיבתם

שימור ועריכה – אילה גלעד

עיצוב – נעמי נדב

עין גדי 2021

סיור בקיבוץ / 1956

החרז הראשון שגרימי כתב בהקשר לקיבוץ עין גדי. ניכתב כשהיה סטודנט בטכניון, לאחר ביקור ראשון בקיבוץ העושה את צעדיו הראשונים. נשמר בכתב יד אוריגינלי אצל דבוישה (חברת ילדות וחברת עין גדי 10 שנים), טרם היות ה"אפיק". אילה מצאה את הדפים הללו כשנכנסה למחשב של גרימי לאחר מותו.

והנה מה שכתב עליהם לדבוישה ב-2017:

"ואללה, איפה הגרלת את הפמפלט המטופש הזה?
ברברת מבורברת שאיני גאה בה כלל ועיקר. ועוד כתב יד אוריגינלי?
אילו הייתי חרד לכבודי, הייתי מצווה לשרפו ולפזר את אפרו בים.
תשלחי, מה יכול להיות? אילה כבר תכניס את זה לאיזו תיקיה".

ואלה חרוזי הסיום:

"...אני את סיורי גומר
חוזר אני אל הצפון
אם ובקרוב איני חוזר
יכה אותי השידפון".

התחייב לבוא לעין גדי כבר בגיל 20.

ובכן, הקצתי רק אמתו לשמונה
אצויה השני בשל-שבע
מאין או חזר, קככו
שוכה יסן או השכר
אז קו-אלי שאל את ב"ו
אמור על אי, מה התקציב?
תנה הלז באמרה
תקציב זו מן מכה שחנה
אך אל שער לא ~~השכר~~ יוסף
תמיד שנה אמריו רק י"ב
ואצולק אל יונה
סיק את דבריו השכר,
מרכז קטוב נעצרי,
השכר מן הכיס הוציא דתק,
מהמשק, ~~נתן~~ נתן וצמק
דפתק הדברית הק בצו השקן:
"הוציאה בשמן נסון
אלו נמוח חסכון
מצולות בשל השל
אלה הכיס האלק לשל
מה קונות בשל השל
מין מוכר על ב"ו השל"
המכונות האצומה
שכתי ומה שמה
ע"ל יצר יוצרי
זאתי מול מול לרן לצו
כמחוי הקט
שמתי שילוק
3 לדתי בשע
מילד החונות
יוריע מתבצאים
אל עדי וצאית
כמאן בשל קצ
כרצת נערה
הסך השל ולא
אמור למשכר,
ככה היא קרלה.
אז אל יצת החמד
30 מצבות השנים

דמות לקי אמיתי
צדכי את הבנין
אלק אמריה - צלצולית
את הידית בבקוית
השע הוא פא"י
יצונו לצד המאוס
ולא קיאו על אי.
נרציה היא אתה כק
ואני אמרתי כק
כל אלה שמתי
אלק לבק המאוס
זה בשע הופעתי
זה בשע יציאתו
כמאן שני
מן הול השע
אלק אתי איש ישי
המל אי חנה צרי
זא אכסיו ואקט
אצקור ואקוט.
ראשית צדק דמשק
הוציאת אמרתי
כי יצאתי ש השק
הקונה שזורה
נכסתי יק ארע
שמתי ~~אלה~~ את היל
~~השכר~~

אלק בוקי אשירלוקקי
חש בקול שזול
וכמול שנים, בעק שני
יהיה דמשק כמאן
וכל תיטוק של בוש וינד
ואמה תכונה הביין
השמת את השאל
אמה נא כמאן יחל
אלק כמאנה נוחה היום
ככרות של חק שנים
וכאן דמשק מונתי
כיות של צאלת שחוקים
אנצול בין שנים - קרז הבהים

מה תעשה הסכנות
 כפי שאיש לא יזעם
 ואל המוסדות - צבוחים
 תהיה אדם דוגש
 הכאטוס יצה יאז כאל
 אל ימנה יקח מצות
 תסין קיחצ עם תחפס
 ותאסן אפס קצובות.
 עוז לא הסקתי השתחרר
 מרשם הספור
 קרה מקרה קשה יותר
 מקרה באמת קמחיר
 וצו החברה במעלה
 ציבת לציבת טובה
 ואלה זה דחור מוצא
 פלה אל בולמוה
 אלכ צדונה ציבה
 החצר גלת אמורית
 הסמכה הבלת שוקה
 באלה מאלה חרופים
 היו מה יכוע הם כח
 קוזות פל ציבות
 ס צוז אלן שומע
 אל מה הן מנכחות
 אמרו אי בחיפה
 תיש אמרלה
 יננה אל הסטה
 מצותי מיתלה
 הקטני ושמת
 את אלה בגות
 וכן צקה ידעתי
 הסקתי מקלותי
 כשיח מתכמת
 חקותי ליופ קלח
 ורחק נא אל דחסי
 על נפדות באשונה
 אמת גלע אפס
 אמרו צה פזוס
 אלן אפנה מר
 אלן הסיכות

כי בחזרה פל דנות החמץ
 שוט אשה שדה ממצות
 עשיתם איונה תרמת
 כה הרבה כה יוצרות
 אליוני הציבת פלוח
 אלכ כי נשאר סחוט
 התקירו כי יוק המוח
 כי אית יודע אפס
 אלה חיה מאל הדעת
 צדקות ~~מקדום~~ אפס
 שקצטו הילך אשה יוצרת
 במעט הם יותר מקצת
 דרבו חצרה צדתי
 עוז האלונה האלוס
 והאלו חיה ביקרית
 שטלס פל חמור ופל סוס
 צצמות לחיה שופי
 בצצמה שולת הוצון
 היו צוצותיה דחכות
 כנסה נקופ ממזון
 אלמר אננו חלכין
 וכן התעט ונשן
 "אלך צרפתן תחפס"
 תאקד את הסוס
 וידמו גלת ער הן האסקים
 צסקנים חכמים סכרית
 כי כיון סוס אקרה, הודעל מקולל
 האקד הוא מלך, הטני הנמשל
 במאקק געט דעס
 אחר ואלן יש
 מי קוצרת המשקל
 הוסל משיג - אלן ו
 אפילו נחמד ינולה
 יק וידע פל חמשה
 שפאלד יקח חיה
 והט קפל חובשה
 ואלה הטעם סקנות
 ויק אלה קצותי

למחנה קא צד הייתי
 ואספרי אשר ראיתי
 דברי מן הדברים
 ישבו מפני חמת
 היו עת כחה לחיות
 ספרו דביות שמת
 וכחמי בחוק
 נסאו למחוק
 דבר מצויק, חמוק קאת
 ארבע מר צין, קט איש מוסר
 שמר היסודות, ולכאס
 קיטיו, וכה מוצר,
 איך נה נצרו חלוצי
 נצרו איהי בלא
 מפרו לדתיות
 האצות סאלה ק
 מפרוטו, אל תתמה,
 אין עיל מה לתמה
 רק הסגנון אכן מה
 אל כפאי לשמיר
 נאנה הובו ואמר
 כק, דמק קא יספרו
 "דת היצור הנחמד
 הובו מצב שירות מתמדת"
 לאספה שיעתי
 דדירות אימה
 ואת אשר שמתי
 אמנה אלל אומה
 יוצרו אתר מאסיה
 נגש אליו אתר
 שמע דבר המועד?
 מה מה הוא מפקד
 צה, הרהר מעט. אז אמר
 קשה לאמר קט גלות
 הוא ככה דבר שיהלמה
 וצה צדין סוד
 נכונתי אל האלמה
 צוחות שמעט צד קלי די
 קלי קושה וקלי חובה
 אלמה מחסבותי

שיר ה'כדוריסטים' / לפי מנגינת שיר צרפתי, 1957

נכתב לחתונת מאיר וחוה רון, רות ודן קדרי ועדינה ולייזר גנדל.
שלושת החתנים היו בוגרי 'כדורי' ובאותה העת היו בקיבוץ עוד 14 בוגרים נוספים.
הם הכריזו על עבודה בחקלאות אך האמת היתה קצת אחרת.

כדוריסט זה לא חינוך, זה אופי
כדוריסט, זה אדם מושלם
כדוריסט, זה יצור בלי דופי
אין משלו ברחבי עולם.
את זאת, שמענו תדיר
מפי בוגרי כדורי
אך האמת פה תאיר
אותה – אנחנו נשיר.

כדוריסט זה לא חינוך זה בלופים
כדוריסט זה רבע בן אדם
תלת-שנים הוא למד שם, יופי
אך אינו חקלאי בדם.
כי כל שלש השנים
הוא לא למד אפילו
כיצד שוקלים חנוונים
200 גרם גרעינים.

כדוריסט לקיבוץ מופיע
לו מקום בענף ציפה
לא עבר יום והוא מודיע:
"תנו דוושה!, הגה!, צפצפה!
בכלל, זאת לא פרנסה
ולא ענין לגבר
החקלאות נמאסה
כמו – בבוקר דיסה".

כדוריסט, זה לא חינוך זה אופי
רק חבל שאופי מחורבן
אקסמפּלר, כמו מלכת היופי
לבמה, בכבוד יוזמן.
כולנו אז נהנה
מיצירת כדורי
נאמר: "יצור משונה"
השאר – לא משנה.

מי הזוג השלישי? / לפי מנגינת 'עד 120', 1959

נכתב לאחר שמועות כי בחתונות הבאות יש שלושה זוגות

מר לויט המזכיר העביר כאן שמועה

וכולנו עומדים נרעשים לידיעה -

מי הזוג השלישי?

הוא מרשה לנחש, נו אפשר להתחיל

עוד בלוח נביט, לא אחד באפריל

מי הזוג השלישי?

ולויט מחייך על כל זוג מנוחש

ואצלנו פועל כבר חושו של בלש -

מי הזוג השלישי?

יש אומרים כי אמר שהיא לא מקומית -

תל-אביבית? מחיפה? ושמה סדומית

מי הזוג השלישי?

ואולי זהו X? השתגעת? חמור!

היא קטנה וללמוד היא צריכה עוד לגמור

מי הזוג השלישי?

ואולי זהו Y? הוא מתאים ועוד איך

בוא נלך אל לויט, ניצחונך יא שִׁיך

מי הזוג השלישי?

אך לויט מחייך ואמר: "לא חבוב"

ואנחנו נחשוב וננחש שוב ושוב

מי הזוג השלישי?

הזוגות בהולים; יש שותף? יש או אין?

לך תבנה מדינה או פשוט תתחתן

עם הזוג השלישי!

ולאחר היאוש פה אחד פה נחליט:

"לא יודעים. נכנעים. נעלה אל לויט

מי הזוג השלישי?

בוא לויט! צא מספר! צא אם יש לך דם

תעלה לבמה תתוודה קבל עם

מי הזוג השלישי?

עת היום יחלוף תישאר בודאי

מחותן או שקרן. או נשוי או בדאי

ולויט מגחך בחיוך חרישי

כי לויט והבלוף הם הזוג השלישי

הם הזוג השלישי!

הם הזוג השלישי!

לחתונת לישי ושולה רביד / לפי מנגינת 'יוסי, יונה', 1961

שולה, לישי, יש הערב מסיבה
לישי, שולה, מה פתאום? מה הסיבה?
על הדשא רבוצים, ותקליטים בְּתור
כך התחלו. הלא תזכור?

שו-לי, שי-לה, איך שמותינו נכרכים
לה-שי, לי-שו, דמויותינו כפרחים
שולה, יש לי משהו כל כך מתוק לומר
לישי לישי, תגיד מחר.

שי-לה, לי-שו, אַת עולה על כל השאר
שי-שו, לי-לה, לכולן את זאת תאמר
בואה לישי נתחתן. עזבי, לא מוכרחים
כבר 'הלכנו', ו' ירחים!

שולה, לישי, איך פורחות השושנים
לישי, שולה, מתנדפים החרמנים
איך מצאנו זה את זו, תגיד זה לא מוצלח?
שולה, שולה, בערך כך.

לישי, לישי, בְּמְשינה קח אותי
בטח, בטח, רק תאמרי, אהובתי
פה את שמי על הטמבון נרשום בסיד לבן
כך תרדוף רק אותי - מובן?

לישי, לישי, אֶשְׁרְתְּךָ כמו צמיג
שולה, יש לי, עשרה, וזה מספיק
אז אהיה לך כמו סֶפֶר. דחילק, השתגעת?
(ביחד) שולה שולה (לישי לישי) – למי אכפת.

מכתב לבית הארחה ותשובתו של גרימי / 1962

החרוזים והפתוח שלהלן הופיעו כלשונם בעלון הקיבוץ.
בין שאר דברי הדואר של בית הארחה מצאנו את זו האיגרת:

וזו תשובתנו כפי שכתבה גרימי:

למר לפידות
ולאשתו (היא דבורה?)
נשלח בתודות
תשובה מהירה

בר מצווה שקלים כחוק
(כדרך גזברים)
אם את חדרך תחלוק
עם שניים אחרים

אם תחפוץ כדרך איש
חדר רק לשניים
כל אחד מכם ישליש
סך שקלים ט'ז

ל"כשר" עוד לא הגענו
דע – קדמו לך דורשיו
והסדר אתם מצאנו
נא עיין בדף נוסף

פנקסים – השאר בבית
הפִּנְקָסָה אל תבט
כי החוק דורש בינתיים
רק פנקס זהות לשאת

אינפורמציה עוד דרושה לך?
אנא שאל וחיש אשיב
רק אחת ממך אשאלה
אם תואיל לי להקשיב:

את המוזה אל תטרידה
(הזקנה החביבה)
כי ידה עלי הכבידה
וקשה לי התשובה.

לעין גדי המשק
אשר לו בית עסק
הוא בית הבראה
לצרכי החלמה

היטב אודה
לאשר אלי יפנה
ויעביר לידיעתי
הדרוש לדידי:

מה התמורה
שתשולם לתקופה
בערך שבועיים
ליחיד או שניים

ולאשר יאכל
האם יאשר
על-ידי אוכל כשר

ועוד לי חשוב
פן יהיה אבוד
אם פנקס ההסתדרות
הוא תנאי להתקבלות?

ועתה להסדר
ולכל שבהקשר
אשר לנסיעה
ובכלל לביאה

לי תעבירו
ודברכם תשמיעו
למען אדע
אם כדאי שאסע

ועל אלה תודה
אם נזכה לתשובה מהירה
וזאת לאות:
משפחת לפידות

בלדה לקידר או דוח משמרת לילה

עבור המנהל פנחס קידר, 5.1.1967

גרימי עבד בשנים 1964-67 בחברה "תמרית" שבנתה את הסכרים בים המלח.
גרימי: "תפקידי היה מנהל משמרת לילה וככזה נדרשתי למסור בכל בוקר דו"ח מפורט על העבודה במשמרת".

אולי מוטב שלא נברא.
עוד מעט, "עזיז"⁽⁸⁾ קראתי
במכשיר השח-רחוק
המחפר קצת פרובלמטי,
שלח מפעיל ראוי לשמו...
כל הרמפה מלוכלכת
בוץ וסלרי⁽⁹⁾ – שטפון
אי אפשר בכלל ללכת
בכיוון דרום-צפון.
יענקל ואדיש, איש אין רוגע
(ראש זהב ולב של דוס)
אז הראה ל"בן תיבוגה"
"ווי אזוי צו מאכן ווס"⁽¹⁰⁾
והתוצאה ברוכה
נקיון כהלכה
מקסימום של משקעים
משלושים עד ארבעים.
בו בזמן, האיסטלטור
(כי ודאי אינו מסגר)
במכסה של הויברטור⁽¹¹⁾
פתח מכוסה סידר,
שיוכל כל בן-בלי-חוק
את השמן בו לבדוק.
והחל בחצות, כך אומרים יודעי ח"ן
כל העסק רעש ושאב וסינן
עם סאון מתקנים והלמות מנועים
וברעום המנוע יריע העם
לאויר⁽¹²⁾ השואב את הסלרי מתחת -
ואחר כך ישבנו בנחת.

אך חמשה-שמונה⁽¹⁾ באתי
על כנפי הויליס עט
ואת יואל כאן מצאתי
ידידנו המלומד.
השכילני הקולגה
בהלכות סינון בוצה⁽²⁾
השכילני, ובן רגע
לאחד-חמש⁽¹⁾ יצא.
הרתך אמיץ מתנים
וּ מְשֶׁקֶל⁽³⁾ אז לקח
זה לקח לו שעתיים
ועכשיו זה מרותך
אל הזרוע של הקלם-ש⁽⁴⁾
במקום מאד מוצלח.
בנקודה תרפ"ז⁽⁵⁾ מונחת
המכונה בדומיה
והקרקעית מתחת
מצוחצחת נקיה.
אבל בתרפ"ו⁽⁵⁾ והלאה
בתרפ"ה⁽⁵⁾ ובתרפ"ד⁽⁵⁾
מלמטה עד למעלה
כל העסק מטורפד.
משמונים סנטים עד מטר
חומר ואדי בן פרצים⁽⁶⁾
קצת חרסית עליו ככתר
(ופנינו חמוצים).
כך אמרתי: "אורי, יאללה
את הבגר⁽⁴⁾ להזמין
הוא יצליח אינ-ש-אללה
לנקות הקונטמין.⁽⁷⁾
ואז קראנו למפעיל
והמפעיל לנו קרע
כי מין מפעיל כזה מפיל

המשך בעמוד הבא...

המתקן הסורר התגעש עד עכשיו
רק בשתים וחצי הדממנו אותו
ותקענו המוט בין תרפ"ה לתרפ"ו
וכל איש כאן קילל חרישית הורתו.
כי מקום שהיו בו שלושים ארבעים⁽¹³⁾
בשעתים צמח וגבה עד מאד
ועתה נערמו בו אבני הפלאים
סנטימטרים שמונים לפחות.
ומצאנו ברשת, למטה בצד
פרצה, כבננה גודלה
ומה שעלה בה פנה ונמלט
וחזר במרמה לתעלה.
את כל העובדות עלי לוח
כתבתי בחרט מוכסף
בחוץ מנשבת הרוח
יום חורף בהיר על הסף
כבר זמן שאסע לי לנוח
ולא ארבה להג נוסף.

הסברים:

- (1) שמותיהם של סכרים בפרוייקט.
- (2) בוך הקידוח.
- (3) חוליית חיבור של כבל.
- (4) סוגי כלים כבדים לעבודות עפר.
- (5) סימוני נקודות לאורך הסכר. לצורך השיר נכתבו בספירה עברית. תרפ"ד = 784 וכך הלאה.
- (6) החומר לבנין הסכרים נכרה בנחל פרצים.
- (7) הזיהום המורכב מרסיסי מלח בבוץ הקידוח. עברות לצורך השיר של contamination.
- (8) שמו של מנהל במפעלי ים-המלח.
- (9) בוך הקידוח. מלה אנגלית, slurry.
- (10) 'איך לעשות מה' בידיש. באותה תקופה הוצגה בארץ הצגה בשם זה.
- (11) חלק מגשר הסינון.
- (12) בוך הקידוח מהתעלה אל גשר הסינון נשאב בידי משאבת אויר (air lift).
- (13) גובה שכבת החומר המזהם בתחתית התעלה, בסנטימטרים.

לרפי בר המצווה / לפי מנגינת 'מה איכפת', 1968

נכתב לבר המצווה של רפי כרמל, בנו של יוסי אחיה של אילה
(אילה: החרוזים האלה הגיעו אלי מרפי בווטסאפ אחרי שהספר "מעט לעט" כבר הודפס)

בעולם שיוויון שורר,
יש לי הוכחות פה
כי ישנם שווים יותר
ושווים פחות פה.

אך ל"כושי" המתולתל
שלמצוות הגיע
יש חוש צדק מפותח
בכל ריב יכריע!
מה איכפת? לא איכפת
למצוות הגיע
הוא ימשיך לגדול, לפעול
רק אם לא נפריע!
אם כדור חומק כמו כלום
כשדרושה תגבורת,
אז רפול ניצב המום
כמו נפל לו בורג.

ובשש יש חדשות
"הפועל ניצח!"
רפי משתולל קשות
קופץ וכה שמח!
מה איכפת? לא איכפת...
ואם כל המשפחה
בחשבון נכשלת
נוכל לומר כאן בבטחה
כי אחד הוא "פלא".

ואם מישהו שכח
כמה נוסחאות פה,
אזי רפי חיש יפתח,
בהסבר ארוך פה.
מה איכפת? לא איכפת...
נכד טוב הוא ומסור
לבית זרע וירושלים
ולכל טובה יגמול
כפל וכפליים.
מתפרץ חכם וטוב
מהיר הוא כמו רוח.
קירזולים על ראש בהיר
והלב פתוח.
מה איכפת? לא איכפת...

מלים לשלום נוביק ולאשתו החביבה / מסיבה מלאת שנתיים לבואם. 2.69

שלום היה נהג אגד הראשון שבא לגור בקיבוץ עם משפחתו. התערה בחיי הקיבוץ והיה אהוב מאד על כולם. שימש כאיש קשר ורכז קניות לחברים.

ונוסף לחובות של סידור עבודה
מגדלת היא שני ילדים לבדה
ועד שש ומחצה תיחל
שיבוא הטרטור הגואל.

ובכל זאת למרות סדר יום מייגע
פתוח הבית לכל פרפרים
תמיד יש קפה בקומקום מבעבע
וטון גרעינים בשקית אדירים.

אז יושבים על הרמי עם שולם מנגד
ושומעים על הבודאי מג'בל-אל-טיז
ושומעים סיפורים על החבר'ה באגד
וצרור אגדות על ה'דיאמונד טי'

חי הרמי וחי גרעינים מלוא הבטן
חי הסטיק הבריא עם מבחר חמוצים
לולא הזדמנת אלינו לפתע
כי אזי הצטרכתי אותך להמציא.
ולסיום התשפוכת של קש וגבבא
אנסה שורותי של טעם –
כולנו אומרים מעומקא דליבא:
"חבל שתלכו מפה פעם"

איך שבאת אלינו מני הרצליה
אנו באנו לצפות בסחורה שהגיעה
אנו באנו ולא העלינו חרס
כי ראינו את שלום לגמרי בלי כרס.

עברו שנתיים, ובינתיים
עשית לביתך ולבטנך
ויש להודות לך, חי השמים –
שבענו רוב נחת ממך.

כי היית מעל ומעבר
לכל החובות הכתובות
כיוסף המשביר את השבר
כאוהב המנשק אהובות.

מתרוצץ על פני עיר ומסדר ומסדיר
מבדיקות הריון ועד חומר מדביר
ולו פה הזכרנו את כל הפעילות
יתארך הנייר כאורכה של גלות.

ולצדך זוגתך הצנועה בנשים
לו היו נשותינו כמוה
בלי הרבה בעיות
בלי הרבה חופשים
כל ימים לעבוד ולטרוח.

מענייני היום / נכתב ל'עונג שבת', 1969

דרור סנדלון היה רכז תרבות נמרץ שגייס את גרימי לכתובה עבור 'עונג שבת' שהתקיים בליל ששי.

מיד מכר את תחתוניו
ובכל הונו את זאת קנה
כי כך צוותה לו האופנה
ו'מאיר אלקטרוניקס'.
יוסי קרקעי נכנס לתורנות מטבח
קֶרְקֶזוּט נכנס סוף סוף
לחדר אוכל לעבוד
ומה יהיה שם בקרוב
לאף אחד איננו סוד
כל פדלאות עובדי מטבח
יצאו בשפֶּשֶׁפֶה גדולה
עליהם יוסי ינצח –
ועוד כדור יבלע.
תיירנו צ'רלי מדווח במכתביו, בצבעים עליזים
על הרפתקאותיו בברזיל
נציג יש לנו בעולם
עושה חיים בשביל כולם
אך יש דבר אותי מפליא
מאד במכתביו
מדוע הוא תמיד עליז
בלי קשר למצב.
מקל יורד על גולגלתו
ומשקפיו אלפי רסיס
והוא חותם כהרגלו:
"ממני – תייר עליז".
וכנראה שהנבוט
החדיר בו קצת בינה
אם הוא נכנס אל החנות
ו'פנטקס' חיש קנה.

הסנדלון אותי התקיף
באמצע הגשה
ודף מלא ראשי פרקים
דחף לי בלי בושה
ולא נותרה לי שום ברירה
רק ל'בֶּבֶסְטֶר' בבית
לקחת דף מהמגרה
ולהשתפך בפיט.
אריק אפיק קיבל כנפים ודני אפיק התפרסם
ב'טיים'
ברכות לאריק החמוד
שלאחר שנתיים
אל החזה, צמוד צמוד
מחזיק סוף סוף כנפיים
ראיתי גם אפיק נוסף
נראה הוא, חי שמים
כאילו גם עורכו אסף
את הידיעות שנתיים.
על אופנת רכישת מערכות סטריאופוניות
היה לי רֶע, איש נחמד
ללכת הוא הצניע
ולילדיו בליל שבת
חפץ שיר להשמיע
לכן הוא פטיפון קנה
פשוט, במאה ל"י
וכך שנים הוא נהנה
מאומר ומצליל.
לו בטהובן היתה קללה
וכן 'סימפוניה פסטורלית'
אך לפני חודש הוא גילה
שיש לו אוזן מוסיקלית
כך נאלץ הוא במחילה
החלף הפטיפוני
בפידליטי מעולה
עם צליל סטריאופוני.

על ערב ריקודים / נכתב ל'עונג שבת', 1970

כשמגיע פסדובלה, קרקעי
נע כמו בעל בית באולם
אָבֿשׁוּשׁוֹן הרביץ פה פוזה נוראית
יפה בחור, עשית ושם על כולם.
כשידי בידה...
צליל ראשון של סלואו גורם למבוכה
האולם נראה כמו קרקס
שְׁנַיִם שְׁנַיִם אוחזים בחתיכה
אפילו גבריאלי את מרגרט תפס.
כשידי בידה...
גְּדִי נקבונת אל ליבו אסף
מר גנור האידיאל נטש
הזדמנות לתת לה עוד הידוק נוסף
האשה מזמן נוחרת במיטה.
כשידי בידה...
בשעה אחת מופיע הינשוף
מחלק לחבר'ה הוראות
יענקל'ה - תחזיק אותה צמוד לגוף!
הי ברל, תקרב יותר את הזרועות!
כשידי בידה...
כל זקן ומתוסכל התיאש
נשאר רק חבר'ה לעניין
אם תקומו עם השמש בחמש
יש סיכוי שאנחנו עוד כאן.

בואו ונשיר לכם את הפזמון
על המועדון לריקודים
שם נאספים פלגמטים בָּהֶמוֹן
וּמְחֻצוֹת, הם מְרַקְדִים כמו שְׂדִים.
כשידי בידה, מה שבא בא
בואי נרקוד קצת בובה.
פה בהרצאה, הזמן זוחל כמו צב
(מה עוללת לנו, סנדלון?)
וואלה, בעורקיי כבר מתנגן מקצב
עוד מעט ואתחמק מהלון.
כשידי בידה...
פה נשאיר את איתן וו עם מאיר רון
לרקד גלזוז, כמו בַּתְנוּעוֹת
לנו יש מאיר סְטְרָאָפּוֹן
רמקולים בגודל כורסאות.
כשידי בידה...
נחשולי עשן עולים אל המרומים
האולם נראה כמו מאורה
אחרי דקה כולנו אדומים
זה לא מהריקוד, זו רק התאורה.
כשידי בידה...
על הבר יש אחראי – יוסף בר
טורקו מתנועע כמו הוזה
לא צריך יותר לנסוע במדבר
ולהדק בסוף זקנה אל החזה.
כשידי בידה...
הריקוד לנו פורקן ליצרים
שייק רוקדים במקום להתנשק
כאשר נחפוץ בבנות התיירים
נאמר let's kiss וּבְזֶה נסתפק.
כשידי בידה...

לשלום נוביק להולדת בתו (ועשר שנות נישואיו)

נכתב ב- 1970

יא סלאם יא סלאם יא סלאם
בחיי זה שופר מטומטם
פה בכביש הוא עובר כול אַיָּאם
וביאום אל סֶבְעָה – גם.

אם אצלנו בשש וחצי הוא טס
אז מתי הוא יוצא כבר מהמיטה
בטח בחושך בעלטה.

בטח בחמש מהמיטה נפלט
ואם הוא קם כל כך מוקדם
זה סימן שמשם הוא נמלט.

אז הוא קם בחמש המסטול
ומרביץ עוד גילוח עלא-טול
ואומר לראי: "אני יפה?"
ובקושי מספיק לרוקן כוס קפה
ומניע ורוצה לנסוע –
אבל לא, החברה נועה
שמה רגל על המדרגה
ואומרת: "רגע רגע".
ושלום חושב: "היא נוסעת, יופי"
כי לחברה נועה יש גזרה ללא דופי
אבל נועה מודיעה בהכנעה
שהדודה שלה, הצולעת, תיכף מגיעה.
עם רגל של נועה בדלת לא נעים לצאת לדרך
("אוי הרגל הרגל במיני, ואני כבר זקן כמו תרח")
ועל כן מחכים לה, לדודה, איזו רבע שעה בערך.

ומי עוד יושב שם באוטו? כמובן החברים
חלק דווקא נחמדים, אבל יש גם אחרים.
השכנה משמאל למטה והחברה הכבודה זלטה
וישנו גם האבא של חבר של ניר
וכל אחד חושב שהוא בן יקר
והיות ששלום הוא משלהם
אז מגיע יחס מיוחד לכולָהֶם.

וכל אחד פותח את הפה
ומוכרחים לענות כי זה לא יפה
אז שלום מרביץ הצגה של ג'וקר
אבל הכאב-ראש מתחיל כבר בשש בבוקר.
ואז עוד עולים לו איזה שמונים
אינגליזים ופרנסאונים וגרמנים
שמדברים בלשונות וניבים משונים
אבל קללה טובה בידיש רובם מבינים.
כולם נכנסים ואף אחד לא יוצא
וכל אחד נותן 50 לירות ועודף רוצה
ולאחרון, לקבל עודף במטבעות של לירה, יוצא
והוא עוד עושה מין פרצוף כאילו הוא לא מרוצה.
ושלום יש לו בקושי שני סנטימטר מקום
ולא משאירים לו אפילו ליטר אויר לנשום
וחלק רוצים את הרדיו וחלק מבקשים לסגור
ורובם מעשנים מלפנים ומפצחים גרעינים מאחור
ואח"כ עולים גם אנחנו הבדואים מכל משפחות האזור
מסריחים כמו התיש בעת הרבעה וגאים במיוחד על זאת.
יש לנו מצווה חשובה שודאי עוד מוחמד נתן
'לא יעלה בדואי לאוטו ובאידו כסף קטן'.
תאמינו או לא, ברבע
לשמונה הוא בבאר-שבע.
אז תגידו – אולי אלוהים יעזור
לגמור ת'משמרת, הביתה לחזור.

מי שככה חושב, אז בושה לו, כלימה וקלון
באמצע היום אין הביתה לחזור. צריך לבלות במלון.
יש לו מיטה שם ויש לו מזרון ויש לו סדין קבוע
ושם מבלה הוא שעות אחדות, שש פעמים בשבוע.
אח"כ הוא נוסע לצאלים
שזה גם כן אחד הקוים המקוללים
וגם לפעמים הוא קופץ תל-אביבה
ואז הוא מרוויח יותר, שתקנה עוד שמלה, יא חביבה.
ובארבע וחצי, כשכל אדם נורמלי כבר לוקח ת'ילדים
אז הוא מניע מזרחה, עם אוטו מלא ערדים
ושוב כאן ישנם מעין-גדי כמה מיוחסים
שעולים לפני התחנה ועושים טובה שקונים כרטיסים.

חוזר הביתה בשש וחצי או רבע לשבע
והילדים מחכים על הגדר דרך קבע.
אני במקומו, תיכף הייתי הולך לישון
אבל הוא עוד הולך לשחק רמי עם יצחק קרקשון,
הוא עייף כמו סוס וחיוור כמו סיד
והוא עוד מתפלא למה הוא מפסיד.

ולמה לו כל החיים הקשים? יעשו אותו מלך עם כתר?
או אולי בוילה שלו יהיו עוד חמישה מטר?
בגלל העבודה הקשה, הוא יהיה ראש של עיר, או נשיא?
או אולי שבפרייבט יהיה לו מנוע של עוד חמישים סי סי?

יא סלאם יא סלאם יא סלאם
בחיי זה שוֹפֵר מטומטם
פה בכביש הוא עובר כול אֵיָאם
ובֵיָאום אל סִבְעָה – גם.

מלים למסיבת ראש השנה תשל"ד / 1973

נכתב לאחר שהמחזמר של שירי ילדים 'מסיבה של עננים' ערך מספר הופעות ברחבי הארץ.

היה השנה מחזמר - זהו מפעל נפילים
וכרגיל יש לי חשק להתלבש להם על המלים
שבשביל זה אני לא מתאמץ וזה בא לי לבד
נשפך מהשרוול הימני והשמאלי ומהאמצע ומהצד
אבל את זה אני שומר לסיום המהומה
ואני מוכן לרמוז גם לכבודם,
אם יש להם דם
לעשות מהמחזמר קציצות על הבמה.

זה באמת מרגש, לקבל שבחים שכאלה
וכולנו גאים וכולנו שמחים בשמחת מחוללי הפלא
שלא רק השתוו ביכולת ביצוע אל מקצת אמני
הבימה הקלה
אלא היטיבו לעשות בבחירה מעולה
ובהלחנה מעוררת כבוד
ועוד ועוד ועוד.
וגם אנו נשאל בעקבות העיתונים
האם באמת כה הרבה כישרונות פה טמונים
או האם הדבר מעיד, כאלפי עדים נאמנים
על רמתם המקצועית של המקצוענים.

נדמה לי שכבר נמאס להם לנסוע לילות וימים
וגם לנו הם חסרים בליל שבת לפעמים
וחוץ מזה, הלא יש לנו פסנתר שעלה אלפים ושווה
פי כמה
אז מתי כבר נזכה לשמוע בליל שבת את 'החמה'?

אמרה קבוצת עין-גדי בקול דק
לגזברה, וקולה חמקמק:
"הב נא צ'ק, כי הגיעה עתי"

לשלם את המס השנתי,
והפעם המס מהווה השקעה
שתגדיל הכנסה פי שבעים ושבעה
ותפתור את מדווי הפרט והחברה
בדרך אלגנטית אם כי לא קצרה.
ולא צריך להתאמץ, רק לדבר מלב אל לב
והלא לדבר כל אחד אוהב.
אבל יש מדברים שהם יותר חכמים
אז בעד הדברים שלהם משלמים
והם כל כך חכמים, שאינם נותנים עצות
אבל בכל זאת הבעיות בעצמן נאלצות
איך שהוא להעלם.
אז לא כדאי לשלם?
והאנשים מזה משתנים, עד-דלא-ידע (עדלוידע)
ורצים לקנות טלויזיה כשיש אולימפיאדה
ולא משמיעים תרוצים
שמהאצבע מצוצים
והמזכירות, אילו עברה זאת בנאמנות
לא היתה מקבלת החלטות מצחיקות ברצינות.
אז תרשו לי לצטט כמה מהחקלאים
(אלה החבר'ה שמעריכים רק את מה שהם
רואים):
"יתכן שלכמה אנשים זה נחוץ
אבל מה אתם רוצים, לעזאזל, מהקבוץ?"

חתונת גיורא ונעמי / 1975

מלים לשקופיות, שלו מול שלה, ברצף מילדות לבגרות

הרס"ר צורח: יללה! הוא חיל בין חילים ברובה מונף למעלה על מסלול המכשולים. אחר כך היא הלכה אל הצבא מקום שבו זוכים בפרטיות ומפנקים היטב את הקיבה ומפתחים בו את האישיות.	כך נראתה בת חמש הילדה עם סרט לבן בשער סרפן משובץ וסיכה ענודה ובְּקֶלֶךְ זוג, והשאר.	כל ההתחלות קשות הוא חנוט בחיתולים וסובל מהבושות שעושים לו הגדולים.
החורף קר והשוחות לחות והבגדים מסרבליים נורא נחזיק בעוזי – כל החתיכות נגן על המולדת בגבורה,	כדי להחם יש לו סוודר שחור והסוודר יפה, תאוה לעינים אבל איך להגן על עצמו מהקור בדרכים אחרות הוא למד בינתיים. הו חיים של חוויות כל הזמן, חיות חיות וגיורא הפוחז בציפור נפשו אוחז.	התפתח תינוק כמו שאר תינוקות אכילות, יציאות, מחלות בן 8 חדשים הוא למד לעמוד ומאז הוא עומד על שלו.
ועם בוא השל"ת ועם תום עמלם בנוה המדבר שבלב השממה הוא מסיר הבגדים וקורץ לצלם ומנציח מיד עוד תמונה ערומה.	כל הזמן תעלולים עם כלבים וחתולים אך החל מעכשיו יש שינוי במצב כי החל מעכשיו אם יאבה ואם לאו יחלק אהבתו בין חתול לבין אשתו.	הוא תינוקת ממוייחת אך היתה צנועה תמיד אם לראות, תראו ת'תחת אבל לא את החזית.
גם אנו גמרנו שרות החובה פשטנו בגדי הצבא אשליך צמותיי על כתף וסקס חיוכי פה נוטף.	שאי נערה מבטך לרקיע האם תחלמי כמו כולן, כמובן לפתע מעבר להר הוא יגיע רכוב האביר על סוסו הלבן.	בפורים הוא היה מתחפש דרך קבע התחפוש לַאֵם רק גרמה דאגות אני פָּאָח כחול בן שנתיים ורבע אך מאז הוא למד את הריש להגות.
הוא מביט ישר נכחו היא מבטת לעתיד הוא בוטח בכוחו היא חוששת, כתמיד.	השנים חולפות בינתיים הוא כבר גבר של ממש מסתכל בין הרגלים אך דוחים אותו בקש.	אמא אמרה לי: את יופי של פרח פרחים מוגנים הם, אסור פה לחטוף לכן ילדתי, כשתצאי אל הדרך לאיש אל תתני את הפרח לקטוף.
לו מבט נבוכ, מסכן כנראה אמר לה: כן. לה מבט של מנצחת שירונו לנו רב נחת.	איש איננו זוכר כבר על מה הוא ישב על כסא או ספסל או ארגז או קורה איש איננו יודע על מה הוא חשב אך ודאי לא על מה שהיום לו קרה.	

עין גדי בת 21 / נכתב לחג המשק, 1977

מה נשתנה מה נשתנה?
תאמרו, קושיה היא של פסח ולא של ראש השנה
אבל כשראש השנה לקבוץ
לפעמים גם לשאול 'מה נשנה' נחוץ.

אז פתחתי 'אפיק' מלפני יוד-טית
אבל יענקל'ה לא מרשה לי לצטט
הוא אמר שזאת בעצם חכמה קטנה
ושכולם עושים את זה כל שנה.

קראנו בעלון מי"א באדר
על ארון צהוב, מסוים ומוגדר
אשר לספריה, שימש כאכסניה
בהיותנו בנח"ל, בענבים היא הקריה.

בלכתנו אמר שיקו אשר בבית ההבראה מולך
הארון הוא רק מושאל לכם, לכן אינו הולך
הרצל לעומתו הוא נדיב יותר
ומוכן על כל הריהוט הישן לזוטר
לספריות, לגנים ולכל נדרש
רק בתנאי שיקנו לו ריהוט חדש.

ועוד קראנו שם, שכדרך הטבע
כאשר הגענו אל הכרך באר-שבע
כדי לשאת משאנו אל ביתנו העתיד
היינו צריכים לשכור משאית.

והיום, אחרי כ"א שנה
דומה התמונה, מה דומה התמונה
אמנם הסיבות שונות
אבל כה דומות התמונות.

אחרי המשאיות ההיסטוריות וכל העלילות
המפוארות
אמר מרכז המשק ששוב נזדקק לשכורות.

יש גם שינוי מרשים בשטח התחבורה -
אז, כדי להגיע לסדום המעטירה
החלקת לפעמים ארבע שעות על גבי הבוץ המלוח

היום בזמן הזה, תגיע תל-אביבה, תאכל ארוחת
בוקר ואף תנוח.
כל זאת כמובן בתנאי, שתוך כדי טיסה,
לא עשית בִּינְג-בִּינְג לְמִיקָה פרנסה.

היתה שם בחורה שלא נקבו בשמה אבל סיפרו
עליה
שבקילומטר האחרון של צעידה בבוץ, איבדה את
נעליה

וזו תכונה אשר ודאי עברה כמגפה
ונדבקה בכל אוכלוסיית הילדים הענפה
ובתחרות על תואר 'המודעה הנפוצה'
זכתה: "זוג נעלים חומות, של ילד, מי מצא?"

ואחרון כתוב אשר עד אור הבוקר שם רקדו בעליה
וזה דבר אשר, היה כלא היה
וכל הרקדנים המהוללים
מזמן כבר נפלו בנופלים
ואולי רק חנן ויצחק קרקשון
עוד רוקדים לפעמים את 'הואלס הראשון'.
והזוגות האחרים, רק 'מטראצן טאנץ' רוקדים
כי זה הריקוד היחיד שכולם יודעים
וגם זה כבר בלי תוספת יוקר
וודאי וודאי לא עד אור הבוקר.

כך חולפות השנים, כך חולפות השנים
חלק מהדברים משתנים, משתנים
והשאר – מחר בדיוק כמו אמש
כי אין חדש תחת השמש.
ובעוד עשרים שנה, אקרא קטע זה ויהיה לו אותו
הטעם
וכבר עשיתי לכם את זה יותר מפעם.

אני ככה יכול לשרבט עוד שעתיים
ובכדי שאפסיק רק תביאו בקבוק ונשתה כוס לחיים
כי אם מסתכלים חזרה
אז מה שעשינו זה בכלל לא רע

לסיום שנת הלימודים תשנ"ז בתיכון עין גדי

ניכתב ב-1997 על פי 'אלה שמות' מאת עלי מוהר
שיר שכלל שמות של שחקני כדורגל, בביצוע האלמותי של אריק איינשטיין

עברה שנה ועוד שנה ועוד עברה שנה
מיליון מורים חלפו בחטיבה העליונה
היתה שושנה ורדסהיים היתה גם אֶתִי עֶזְרָה
וּמִרְבִּית הַאֵילוֹנִית (Mrs. ומיסיס) נאווה לזר
וְצִפִּי שוּחַט וְאֵלִינָה וְגַם בֶּרְטוֹב דִּינָה
וגם מורה אחת עידית מה שמה אֵינְ-עֵן-דִּינָה
וּבְלוֹנְדְרוֹת שֶׁל הַסְּפָרוֹת וְרוֹתֵי הַמְּנַהֵלֶת
חֻבְרָה-אֶקְרִישׁ-בֵּיטוֹן הוּא הַשֵּׁם שֶׁל הַמַּעֲמָלֶת
וְיֵשׁ עֵינַת הַסִּדְסִית וְיֵשׁ עֵינַת שֶׁל חוֹפֵשׁ
הַשִּׁיר הַזֶּה בַּעֲדָה כַּמָּה שׁוֹרוֹת יוֹצֵא לְנוֹפֵשׁ
וְיֵשׁ לָנוּ מוֹרָה אַחַת אֲשֶׁר קוֹרְאִים לָהּ לוֹסִי
שִׁמְעִי מַה לְךָ שָׂרִים כּוֹלֵם, שִׁמְעִי וְאַל תִּנּוֹסִי
Lucy in the skies with diamonds
Lucy in the skies
גַּם אֶת צוֹפִיָּה לֹא נִשְׁכַּח וְגַם אֶת שְׁיִין עֵדָה
וְלוֹיִנְסוֹן אֲשֶׁר לְסִפּוֹרֵט וּבֶן-סָהֵל סַמְדָר
וּפְנַחַס חַכְמוֹ וְלִידוֹ תִּשְׁכּוֹן בֶּן חֶמוֹ אֶתִי
וְשֵׁם אֶרֶךְ מִקְדִּישׁ שׁוֹרָה לְאַבִּידְרִיס אִיבְטִי
נַחְזִיק פֶּסוֹן לָרֵם גְּרִסוֹן וְלִדּוֹד חֶסוֹן
וְרֵק אֶחָד אַבּוֹי נִשְׁכַּח וְזֶה מִמֶּשׁ אֶסוֹן
וְנִסִּיִּים בְּרוֹזְנָצוֹוִיג
וְנִסִּיִּים בְּרוֹזְנָצוֹוִיג
וְנִסִּיִּים בְּרוֹזְנָצוֹוִיג!!!

לפני חודש בערך
הלכתי בדרך
מוכה זָהוּם אויר ועשן
אז דַמְתִּי מְלַכְת -
בקצה המדרכת
עיתון שם מונח לו, יִשָּׁן.

צהוב ורב קרע
מונח לו על דרך
עיתון מזמנים רחוקים
אותו חיש גאלתי
ותיכף התחלתי
לקרוא בו דברים מרתקים.

ממה שקראתי
רבות לא ידעתי
אך תפשתי כללית ת'שיטה
מילה רק בודדת
אותי שם מטרדת
מילה שקוראין שם פרוטה.

אמרו לי שפרוטה זה מין מוצר
שיש לו שייכות קלה לכסף
אז באתי למשרד של האוצר
לשמוע מה הממשלה גורסת.

שמעתי שם שמרקים גרמנים
שווים היום כמעט כמו פרנק
שוויצרי

ואילו הדינר הירדני
נחשב בכלל לפלא מוניטרי.
שאלתי כל אחד: "סלח אדוני,
אולי פרוטה ראית, מטיילת?"
והם כולם תמהו לתימהוני
המחדש את שאינו בחלד.

הלכתי ועברתי
שווקים וגם כְּפָרוֹת
דרשתי וחקרתי
דרכים וחצרות
חפרתי ונברתי
כוכים ומערות
והפרוטות שתרת
עודן נעדרות.

יאוש יאוש אמרתי
בי העתון שיטה
נמנית וגמרתי
שאינ בכלל פרוטה
ולביתי נגררתי
בדרך למיטה.

ראיתי אז בכביש
אדם מאד קשיש
אדם קְמוֹט, זָקֵן
צולע על מקל.
אמרתי לו: "אני
את סליחתך, זְקֵנִי,
האם תדע אתה
סודה של הפרוטה?"

והזקן לי כך
אומר ונאנח:

"פרוטה תאמר, פרוטה?
אכן היה הייתה
ובה קונה היית
ארבע עשרה ביצים
ארגז שלם של פיתות
וטונה חמוצים
וסרט בגן רינה
ואסקימו לימון
וחומוס וגם טחינה
ועוד נשאר המון.

שמינו אז הקדירה
פרובלמה פעוטה
פרוטות רבות בלירה
אבל למי היתה
פרוטה?"

הפריחה זעתנו
מדבר וגם ציה
אבל בחריטנו
פרוטה לא מצויה.
אז אם תשמע בשטח
את זו הטענה:
"הלירה היא לירטה
ומאום אינה קונה"

רק רהיטים מדניה
טפטים לסלון
ופסלונים מקניה
מרומא, הוילון
אז תדע ידידי ותחוש
הפרוטה נהפכה לה לגרוש
במקום גרוש יש כבר לירה בלה
אך רמת החיים בפרוש
רק עולה ועולה ועולה.

לענת בת המצוה / 1980

ענת היא בתו של יוסי, אחיה של אילה

שירו שיר לענת, שיר של בת
כי מיום שנולדה במז"ט
לא היתה היא ילדה אלא בת.
היא היתה בת שלש ובת ארבע
היא היתה בת של אמא ואבא
וראו נא כעת -
כבר ענת בת יוד-בית.

לא ילדה עוד, כי אם נערה
ובפתח תקופה סוערה
ושמעו לותיק שכמוני
שגעון, מה עושים ההורמונים
תוך שנים מועטות הם הופכים
ילדות טרוטות אף לפרחים.

אז שירו לה שיר לענת
היא היום נערה, שוב לא בת
וצריך ברצינות לעבוד
וצריך ברצינות לאהוב
וצריך ברצינות ללמוד -
החיים הם דבר רציני מאד.

כך בשם כל קרוביך, רעים ואחים
וכל שחברו לשמוח
תצלחנה דרכיך בכל הדרכים
ולכל יעמוד לך הכוח
ובכל הסופות תפרחי מפרחים
ונחת סביבך ינוח.
כה לחי.

הכביש המהיר לירושלים / 1978

נכתב במסיבה לסיום השנה. במסגרת משימה של כתיבת שיר בזמן קצר,
בתחרות בין הקבוצות.

בין קבוצות.

משעולי חמורים ושבילי חנטריש
מהרי אבו-גוש עד חולות תל-א-ריש
דיליג'נס שמרעיש וגמל שמפריש
ונוסע עייף שסובל ומחריש
ורכבת זוחלת על נחל מבאיש.
ושבע טחנות ונהגים חיות
ומשוריין שרוף בדרך הבכיות
ועשרות שנים שומעים על תכניות.

והיום, בדקות חמישים ועוד שתיים
עומדות היו רגלינו בשעריך ירושלים.

חג המשק-עין גדי בת 26 / 1982

זר השנים לפי שמות הקבוצות

נוהג הבאת פרחים+חרוז לפי קבוצות השנתונים בקיבוץ התקיים שנים.

התקרבו נא בני 'צוקים' פרחים כה מתוקים.	ספורות בלבד כל בניך, מן הנשר' עד תינוק חשוף החך פרח פרח לך יגישו, זר ליום הולדתך.
'צאלון' נאה פורח אבל אויה, אין לו ריח.	פרח קט מ'נשרים' מבניך הבוגרים.
מגישים ילדי ה'סלע' מתנה שאין דומה לה.	פרח גם מ'יעלים' אזרחים וחילים.
בני 'קנה' הנה הגיעו ריחני השי הביאו.	פרח לך מ'עופרים' על מולדת השומרים
מתקרבים ילדי 'חופים' פרחים יפים, יפים.	'מעין' שפופי דגירה לך יגישו התשורה.
בואו בואו בני 'פשוש' שימו פרח בלי לחשוש.	בני 'תמר' המתמרים הבו פרח לזרים.
גם ילדי 'סנונית' אתנו, פרח לקבוץ נתנו.	לך הפרח – 'ערבה' מגישה באהבה.
אחרונים הטיפולים יעלו גלים גלים ויציפו את העם בריחות מפה ושם.	ועתה יביאו 'רותם' פרח – תאוה לחוטם.
כל בניך, מן הנשר' עד תינוק חשוף החך פרח פרח לך יגישו, זר ליום הולדתך.	אל תבושו, 'דרור-רעות' שימו פרח, לבריאות.
	'אשלים' המבטיחים יד להם גם בפרחים.
	'צלפ'ים צלוף יצלופו פרח משרוול ישלופו.

שלושים יש ימים
במזל תאומים
אחד מתריסר בשנה
על-כן אין זה מוזר
כי אחד מתריסר
על בני מזלנו נמנה.

ובקבוץ כשלנו
הומה חברים
מצאנו כ"ה

נישלפי תריסרים
ולפי הכתוב בכוכבי השמים
כולם כה דומים, כאותן טיפות מים.

לכולם אותו אופי, אותן התכונות
מהן נעלות ומהן מגונות
לכולם יהיה השבוע טוב לאהבה
וכולם חייבים לצפות בתקווה
שיגיע מכתב, ובשורה בו טובה.

כולם חרוצים, או ההפך חלילה
כולם אוהבים סיגריות או נרגילה
כולם אנשי עסק קשוחים להפליא
וכולי וכולי וכולי וכולי.

נעיפה מבט קל בבני תאומים
נודה אז כולנו כמה הם דומים
אתחיל ואקרא להם, שם אחר שם
ואם אין דמיון, לא אני האשם.

תמר יינון, עדנה כרמל
עמוס גנור ומשה לגו
חגי צברי, פולי פוליבודה
ארי הלב"ץ, אשר סנדלר

אתי פז, רותי רון
צביה פלזן, אורלי רז
דן שחף, דורון כרמל
סנדרה הלב"ץ, דניאלה כהן
סבתא פנינה ותהילה
ג'קי ועמוס גלעד
הלל סופר וחנן
גדעון הדס, זאב טמיר.

ובינה, בתור ועדת חברים
דומה להפליא לכל האחרים.

והיות שמזל זה הוא כלל עולמי
נולדו בו גם כמה מהמפורסמים
והם, לא עלינו כאלה דומים.

אז מי מתאומינו שמנינו בטור
דומה לסר קונן-דויל ארתור?

ומיהו פול גוגן שלנו מן הרשימה?
וג'ון פיצג'רלד קנדי, למי מכם נדמה?

ומי דומה למרילין או ראסל רוזלינד
אשר נשאו תאומיהן בגאווה תמיד?

ומי בינינו הוא בוב הופ? ומיהו מרטין דין
המקסימים עיני רואם על בד ועל סדין

ומי כזה מושחז גרון, מלהיב וכשרוני
כמו טום ג'ונס, כדילן בוב או פול המקרטני?

ומי מרטיט את הנשמה כאסא יואלסון
ומי גרושה כה מלכותית כוואלי מסימפסון?

ומי מושך בעט סופרים כמו פלמינג או סאגאן?
ומי מכם כמו קיסינג'ר, מומחה לבלגן?

ואחרון אחרון תמים
חסדנו לו נטינו

מי מכולכם, בני תאומים,
דומה לולנטינו?

מיד תפסיקו לגחך, אין טעם ללגלג
פשוט לפנות לאסטרולוג וחיש להתקטלג.

פתיחה:

כל מה שצריך להאמר לשם פתיחה
אמר כבר חיים חפר ביתר הצלחה
ומול גברא רבא כזה, שקטנו עבה מזרועות
מה לי כי אציג פה פתיחה עלובה של -
נגיד איזה שתי אצבעות.

היום זה היום של 'בלבב פנימה'
אז אנחנו נשיר לך מולדת ואמא
אנחנו נשיר לך כולנו ביחד
שירים של תנועה ושירים של הנח"ל
ושירים רוסיים ושירים של סתיו -
הרצל, תיקח ת'פיקוד מעכשיו!

על השירים הרוסיים:

עם ששירו כה קולח
ודאי שאיננו עם סדום
אמר איש מפ"ם בסינגור צולע
על מפלצת הצאר האדום
אך אנחנו המשכנו לשיר על מרוסיה
ושאון תותחים ולבלוב אגסים
והשקע הקר שהגיע מרוסיה
לא כיבה את נרו של השיר הרוסי.

(24 שנים אחרי שניכתב שיר זה, ב-2008,

התחיל גרימי לאסוף ולחקור את השירים
העבריים ששרנו למנגינות רוסייות. הוא עסק בכך
בהנאה רבה עד יומו האחרון כמעט והפך לאחד
המומחים הגדולים בארץ לתחום זה. שיר זה
צוטט באתר ההנצחה של גרימי בפרק על
הפרוייקט הרוסי).

על שירי הנח"ל:

להקת הנח"ל, להקת הנח"ל
שהיית 'הגשש' וה'תיסלם' גם יחד
ובלי לעמוד על זכויות היוצרים
תרמת לנו סקצ'ים בדיחות ושירים
והווי ובידור וסגנון של דיבור.
ובוגרייך תפשו, חומרים חומרים
את כל העמדות בבידור העברי.
אז נשוב ונשירה עוד פעם אחת
איך נסעה כרמלית על מונית למשלט.

על המדריכים:

בפרק הבא, ידידים ואחים
יותן הכבוד לעדת מדריכים
שיצאו מצבא, מקיבוץ, מגרעין
להדריך את החברה בקן באב-אל-ג'ין.
בחולצה הכחולה עם השרוך האדום
הם נראו מוזרים קצת ולא במקום
ולמרות שבקושי זכו לעידוד
מהעורף אשר בענף או בגדוד
ברצינות תהומית הם נגשו לעניין.
ובנו גרעינים - הם אבני הבניין.
אז מאסטרו - תן טון של נוסטלגיה גאה
יעלה ויבוא המדריך בתנועה.

סיום:

לסיום עוד נשיר, מהכא להתם
שירים מכל המגרות, שירים יפים כך סתם
שירים של סביב המדורה, של משאית נוסעת
שירים של כל ערבי שירה, שירים יפים של
פעם.

פרודיה על 'אלה שמות ילדינו' / ערב רה"ש תשל"ה, 1985

היה נוהג בראש השנה, לפיו אילה היתה מציינת את שמות הילדים שנולדו בשנה החולפת ומוסיפה 'מדרש שמות'.

יענקל'ה גלפז כתב על זה שיר והשיר שלהלן הוא מדרש אודותיו

ואלה שמות ילדינו שנולדו במז"ט בשנת תשל"ד:

כדרלעומר, למשפחת אלתרקליג

עומר למשפחת גסשפצירר

צחות בת למשפחת שמוציקר

ארגון בן למשפחת פוליפוביץ'

רוגע בת למשפחת שטהלקווקר

שרון בן למשפחת פלדנקרנץ

שרון בת למשפחת הונטפפרטר

חן בת למשפחת גנצנקרנק

חן בן למשפחת מיאסקייט

רותם בת למשפחת קלינרבונים

רותם בן למשפחת גרויסבלום.

ארגון באדרון ידית אסקדרון

ושרון אל שרון יסלפת כשרון

כדרלעומר אל עומר ימסור הכדור

וברוגע החן אז כרותם סדור

וחן שברותם גלופקר משונשן

מערפל סרגידו מגולן עד בשן

מי יתן ויביאנו שמותם של הטף

שנה של פרקיל שבדבש מקוטף.

ראש השנה תשמ"ו / נכתב לערב 'זאת היתה השנה שהיתה', 1985

הנה תמה שנה שהיתה
וסוגרת השער, בשקט
לא לפני שתשמ"ו, אחותה
על השער הלז מתדפקת.

ועומדה העדה וצופה
וכל איש משתומם ותמה
מתרחקת שנה עייפה
אך גוון משונה לבגדיה.

הן צריכה השנה מאחור
לראות בקרעים ובשחור
כך היה כשהיינו בגן,
כך למדנו משם ועד כאן,
שרק השנה שהרגע נולדה
עורה צח, קטיפתי, בקיצור היא ורודה
אז איך זה תשמ"ה הנפרדת
נראית כמו עתה היא נולדת?

אז שאלנו בטלקס את שנת התשמ"ה
איך קרה שנראית היא ברה ותמימה
בשעה שהארץ כולה כמרקחת
קיצוצים, פיטורים מהומות ואי נחת
כשמאות קיבוצים, מאילות עד פְּרוֹד
ציינו את סופה של תקופת הורוד.
וכל רב-עיתונאי מסכמך בלי היסוס
סיכומים שצבעם הוא כצבע הדפוס.

ענתה היא: "אני השנה שלכם
מראי הורוד - רק בְּדוֹק עיניכם
ומי שִׁרְאָנִי מְפַנֵּים לבגדים
יהפוך אז בשרו חידודים חידודים
כמו דוריאן גריי, אני חוֹצָה מְזַהֶרֶת
ובחדרי חדרים התמונה היא אחרת.

יש לכם בַּחוּבָה ח"י מיליון ירוקים
אך הם עליכם כלל אינם מעיקים
החבר הפשוט, הקרוי גם חפ"ש
בזה המצב הוא חלילה לא חש
הוא רואה רכבים
שנוסעים ושבים
בלוח של חו"ל
שום פיחות לא יחול
מסיבות נישואין לכל זוג בנפרד
מזגנים שהומים גם כשאינן אף אחד.
אין כאן איש שמרגיש או אומר במחילה
שעוברת עליכם תקופה לא קלה.
אין פלא לכן שלריכוז הקניות
בחרתם אדם אשר שמו הוא ורוד".

כך אמרה השנה, בעודה מסתלקת
כך אמרה ואולי היא בעצם צודקת.

ידע היום כל בר-בי-רב
חובנו הוא עצום ורב.
אם תהפכו למספרים
ותחלקו לחברים
מי כל אשר חובו יחזה
מיד יפול מן הכסא.
וכדי למנוע הבוקה
והמבוקה המבולקה
תרופה הקדמנו למכה.

אז נחלק הירושה
היום בדרך חדשה
אשר ציָנו הגואל
הוא הנביא לבית הראל.
השוויונות ריחה נבאש
ולנו יש קיבוץ חדש -
אז בואו כל שוכני פלנטה
והיאספו אל הרולטה
הכינו השקים לסחוב -
נגריל בינינו את החוב.

מאתים אלף עבוֹרָךְ -
קח ושלם. בהצלחה.
לָךְ חצי מיליון, אבוי,
אלֶפֶים לָךְ - מזל של גוי
לְשִׁיקָה יש מזל של כלב
יצא לו בול שמונים האלף
יש חוב בגובה אנושי,
אחד רבעון תקציב אישי
אבל הסוף, הסוף הוא טוב
חוב בן מיליון יוגרל בסוף.

ערב נהגים / נכתב למסיבת ליל שבת, 1988

רקע היסטורי: הרב יצחק פרץ היה שר פנים ושר קליטה בממשלות ישראל.
הפזמון עוסק בתוצאות מינויו התיאורטי לשר התחבורה.

שלשום הגעתי לביתי, פתחתי התיבה
מעטפה חכתה לי שם, חומה ולא עבה
מי האדם או המוסד אשר אלי שגרה?
בס"ד היה כתוב מאת משרד התחבורה.

את החומה פתחתי בידיים רוטטות
כמו תמיד כשיש לי עסקים עם השלטון.
היה כתוב שיש מיד לגשת למוסך
של איציק פרץ ובניו ברחוב רבנו ש"ך.

מיד התנעתי ונסעתי בעזרת השם
אני עם השלטון הזה אינני מתחכם.
בפתח המוסך ניצבו שלושה שחורים בלי נוע,
עצור, אמרו לי וכבה ופתח מכסה מנוע.

עם קטר וארגז כלים למכונית נגשו
כמו עורבים נחתו ובקרבם פשפשו.
חתכו חוטים, חברו ברגים בזרוע מנוסה
ותוך חמש דקות אמרו: "גמרנו, סע!"

כמה עולה התענוג? שאלתי מיוסר,
התענוג הוא בחינם, זה שי מאת השר.
ומה עשיתם במנוע, אם מותר לשאול?
זאת עוד תדע וגם תודה לנו ככלות הכל.

חזרתי לביתי, המכונית היתה תקינה
למדתי לא לשאול על מה קורה במדינה.

ביום ששי בארבע יחד עם המשפחה
נוסעים לסבתא לקבל שבת כהלכה
בארבע ושמונה דקות, בצומת המסגר
המכונית כבתה פתאום, תקועה כמו מסמר.
סובבתי ת'מפתח אך אין קול ואין עונה
יצאתי והנה סביבי מראה כה משונה -
עשרות מכוניות תקועות, בוקה ומבולקה
והחמה מראש אילן לפתע נסתלקה.

לחתונת זלמן / 1991

זלמן הקים את 'זלמנלנד', במורדות המזרחיים של בית הארחה. המקום כלל חוות קקטוסים מהיפות בארץ, מאהל בדואי וצריף מגורים. המקום פעל באופן מסחרי באירוח קבוצות.

היום יש בואדי טרסות, כמו שעשו קדמונים
וגפן שורגה אלי גפן, זיתים ועצי לימונים
משטח מיושר ובו אוהל קידר
אשר אין בו חשמל -
וגמל.

וזלמן לבוש גלביה
על תקן של בדווי מופיע
והגויים הבוקים מעבר הים
אוכלים את מה שמאכיל אותם זלמן
(ומה שמאכיל אותם כדורי גם).

לומר שעשה זאת בעשר אצבעות
זוהי כבר גוזמא, מארץ גוזמאות
אבל רוב המלאכה נעשתה נאמנה
ללא עבודת מכונה.

אז מה היה לנו? טרסות ועצי פרי
ובית עם מרפסת ואויר טרי
וזנים על זנים של צמחי קקטוסים
ורחבה וגם אוהל קידר טפוס
אשר אין בו חשמל
וגמל.

זה מקומו -
ואשה אין עמו.

כידוע לבנות את כל אלה, צריך, איך לומר, חומרים
וזלמן, ככל שניבדק, איננו מבני עשירים
אז מה שזרוק בקיבוץ, למעלה מיום או יומיים
מצמיח רגלים.

רק כמה חברים, מן המיושנים והעתיקים
חושבים שמותר לדברים להיות מונחים
ולא להחשב זרוקים
אבל מה הם מבינים
המיושנים.

הלך, בבואך עין גדי, ובאת אל מאחורי הלולים
ועברת על פני הגרוטאות, ושאר המושלכים והפסולים
ובעודך, מחפש ותמה - הפאן! מצא האוצר?
והגעת אל גדר ושער, מקום בו החוק נעצר.
ומעבר לשער תראה תופעה שאותה לקטלג לא ניתן -
החתן.

אגדות מספרות שהגבר לא נח מעודו
ואם יש החולק על דברי, שיקום וירם את ידו.
בבוקר צריך לעבוד במסגרת מיני פרנסות
ואחר כך מתחיל יום וְחָצִי, של מה שהוא מת לעשות
ומה שהוא מת לעשות גם זו רשימה ממושקת
ומי שלשמוע איננו חפץ - מצדי הוא לקום וללכת.
אז יש ששוחים, ויש שהולכים, ויש שרוכבים ויש שטסים -
ויש מגדלי קקטוסים.

להכשיר את השטח צריך? צריך!
וצינור בשביל מים צריך? צריך
לשתול ולזרוע, וסתם כך לנגוע
ולהקים ולהשכיב ולחתוך ולהרכיב
ולהזיז אדמה, ולבנות חממה -
ממש מהומה.

ומי שנימצא מזריחת החמה עד ימות המשיח
במקום מסוים שאותו הוא עמל להפריח
צריך שם מלון בשביל כמה שעות את הראש להניח
אז נולד לו עובר של צריפון, צריף קטן, צריף פעוט
שקפתע חשב שהוא פופאי, והתחיל להזיז תיקירות
והתחיל מתרחב וגדל, לרוחב וקצת גם לגובה
ובראש הקומה השניה, הוא סידר לו מרפסת כמו פובע
פואבלה נובה.

כשעלה על מרפסת צריפו וצפה מסביב על הנוף
ראה שבואדי למטה, מולכת שממה לבלי סוף
שוב הוא חש שהדופק הולם וקופצים וזעים השרירים
וצריך להזיז הרים.

הֶלֶךְ, בבואך עין גדי, ובאת ביום חתונה
ותפסת מקום בכורסה המרופדת, לשם מנוחה נכונה
נשאת עיניך אלי הבמה, עליה תראה את הפוזה
איך סלמן דגמי מארץ עירק, רוקד עם הרב השיכנוזי.

איזה פלא, אומר אז הרב, איזה נס
שהסלמן הזה עם הזמן השתכנז
ומכל השמות שישנם ידידי
הוא החליט שקוראים לו רק זלמן ודי
וזלמן הוא שם גלותי, אל נשכחה
אשר איש במדינה לא יתננו לבנו
אז מדוע דָּבֵק הוא בו כמו בספחת?
ככה.

כן זהו הטיפוס, הוא אתרוג מהודר
ולנו רק יש בקשה לסמדר;
בין עצי הלימון והזית
נקזי לו קצת מרץ לבית
ופתאום בעטייך יתרחב עולמו
ויתחיל הוא לבנות רהיטים – לעצמו.
ולפני שיבין איך ולמה
יטפל בפעוט, או בכמה,
כי אחרת יוסיף ויגדיל האימפריה
מסדום ועד טבריה.

ולסיום רק שורה נדושה
שבלעז קוראים לה קלישה -
שתרוו הרבה אושר ונחת
ויהיה לכם יופי ביחד.

לבר המצווה של עמיר ויעל / 1991

עמיר ויעל הם תאומים, ילדיו של יוסי אחיה של אילה

בוקר לח בשנת תשל"ח, עת קטיף התפוזים
הגיחו שנים לעולם, על תקן פוחזים
בא עמיר וגם יעל וכבר אמרו חז"ל
טובים השנים מאחד ומביאים מזל.

למרות שבקיבוץ תמיד ישנה החברותא (במלרע)
להם היה את זה לזו וזו לזה היתה.
ואם בחוץ לא מסתדר והבדידות גוברת
תמיד בבית יש חבר, בבית יש חֶבְרָת.

כך אבא יוסי המסור ומיכל הדוגרת
הלום הביאו בן בוגר, הביאו בת בוגרת
אשר מיום 'יוד-ג'מ'לם' ומעתה והלאה
למעשם הם אחראים בפני בית דין של מעלה.

אז נאחל לבר-מְצִיָּים והוריהם אָתֶם
את כל האיחולים שיעלו בדעתם
(והם זקוקים, האיחולים להתחלה מיד
כי הַשָּׁנִים שנפתחות קשות הן במיוחד).

אז כה לחי לכם, ולהורים, ולמשפּחת
נזכה לרוות מכם תמיד רב אושר ורב נחת.

ירושלים של היום / נכתב למצעד יום העצמאות 1993 לפי מנגינת 'זאת ירושלים'

זאת ירושלים של אברך המשי מושיק
מפוספס חלאט מישיבת 'תולדות אהרון',
הן על דעתו עמד הנער רק בקושי
אך עגלות אשפה הוא כבר שורף בְּכִישָׁרוֹן.

זאת ירושלים של הכותל המגבִּיה
על ההר בנויים שני מסגדים לְתַפְאָרָה,
כנסיות ומנזרים וְדולורוסה וְיָא -
בְּרָגְשׁוֹת עזים מאות מליונים מסעירה.

זאת ירושלים של סמטה, קימרון ופְּתַח
אשר רגל יהודי אינה דורכת בָּם.
עיר שבחציה לא תהלך לְכַטָּח
ומכונית נישרפת וסכין נוטפת דם.

זאת ירושלים של החברה בטריבוונה
הם השואגים 'ביתר ביתר' בקול נירגש.
פעם הם ערכו פוגרומים' אבל חי אוחנה
לא שורפים עוד שערים, שורפים את המגרש.

זאת ירושלים, בה פרופסורים כְּאַלְף
מי יוכל למנות את קהל פקידי הממשלה
אך את החוֹתֶם עליה מטביעים רק אלה
אשר צר הוא עולמם כְּחֶלֶד נמלה.

לתמר בת השלושים / 1999

(גרימי קרא את הברכה מבת המצווה הוסיף את העדכון הבא):

אמר השפידון (אילה) וְדָבַר׃ הוא כָּצוּ
תוסיף שני בתים, תעדכן לעכשיו.

היא מאז עד עתה באותו המסלול
של 'כמעט טוב מאד', פה ושם קצת פישול.

מתחנה לתחנה בנתיב ההצלחה
הגיעה אל הנחלה, עוד לא למנוחה
רגליה על האדמה, ראשה בעננים
גם עבודה ב'לאומי' וגם גידול קטנים.

אפילו אם כתיבה שלי דברי שבחים אוספת
לא משלמים על עוד בתים גם אגורה נוספת.
אז זה הכל.

לברית של עמית / 2000

עמית הוא נכדו של גרימי, בנו של אביהו

גם נאמר לבת של ויזי:
את הלב מיד הרחיבי!
לעגלת אשפה זורקים
רק קליפות של פיסטוקים
ואחיר, זה הקטן,
מקומו הוא במיטה.

הציבור חיסל בינתיים
גם בקבוק גם מאפה
ובגלל פושק שפתים
מתענה ללא קפה.

ולכן אסיים:

התאספנו, התחברתנו,
על כולנו הברכה
ודיברנו וברברנו –
שיהיה בהצלחה.

כשנכד של זקונים נולד למ. וא. נצר
מצוות אבות לנו, מצווה גדולה
"לברית הבט ואל תפנה ליצר"
אז באנו אל ברכה ואל זלילה.

ראשון ראשון כאן יבורך
קטן הזה אשר נחתך
ולו ברכה יפה מכל –
זה הקטן יהיה גדול
ובחלופי י"ג שנות
לכבוד תורה הוא יעמוד.

אך מה שהוא יגשים לבטח
זו התעמלות על מוט של מתח
ראש למטה, ראש למעלה,
אמא מתוחה לאללה
איך יצא? באיזה אופן?
כרגיל, או דרך דופן?

ואם כבר אמא הוזכרה
אז אין כמוה גיבורה
כשעם בטנה המתהפכת
על כל השלישייה מולכת
ומר ייוון בעת הצורך
חוליות גבו אחז המורך
פרומתיאוס הכבול?
או אולי הדיסקובול?
נאחל ונייחל
שהבעל של רחל
חוליותיו לו יאזור
ויוכל רבות עזור.

לאלי רון בן השבעים / 2007

לפי מנגינת 'לאה, לאה'
נכתב ליום הולדת 70 של אלי רון

אלוהים גן של עדן יצר לו
ואדם שם לו בעיבורו
מתנה מעמי, כך אמר לו
רק הקפד לעבדו ולשמרו

איך לא שמנו לבנו עדיין
שחולפות השנים בחצר
והזמן השיכור כמו מיין
הוא אף פעם איננו עוצר

אבל אלי איננו אלוה
ולכן הוא עבד ועבד
וללא כל עזרה מגבוה
גן העדן נוצר לו אט-אט
אלי אלי אלי

עם הזמן רץ בצעד בטוח
אליהו אחינו הקט
ואפילו הוא צעד פותח
את הזמן לא ישיג אף אחד

זה ממש קורה לי
שר ומזמר אליך אלי
כי אתה בן שבעים
הן נהיר וברור וידוע
וכולם מכירים הפסוק:
מי שנח ו"ו ימים בשבוע
אין לו זמן ותמיד הוא עסוק

לו היו מצרפים חת ושתיים
ריצתו למרוץ הזמנים
לא היה הוא היום רק בן עי"ן
כי בן מאה וכמה שנים

אלי, אלי אלי
מי פה יגלה לי
שאחינו אלי אלי אלי
הוא היום בן שבעים

ולמרות שעסוק כל הזמן, הוא
מקמבן נוספות ושונות
גם עובד וגם רץ, אליהו
גם כותב לו ספרי זכרונות
אלי אלי אלי

הן מיום שהגעת אלינו
ילד קט ובעובי של שרוך
הבינונו מיד מאלינו -
אליהו הוא ילד של סמוך

מה שזה עושה לי
רק לדעת שאפילו אלי
כבר סגר ת'שבעים
סגר ת'שבעים 4 X
שב-עים!

אם קרשים למדורת ל"ג בעומר
או יבול שנתר בשדה
אליהו, בשקט בלי אומר
ועובר את כולם גם בזה
ורותי גם... (במנגינת 'ויזיו גמ')

אלי אלי אלי
זה אולי נידמה לי
שאפילו אלי אלי אלי
כבר ספר לו שבעים

שיר לחנן

עם סיום עבודתו בחשמליה, נובמבר 2008

כתב (וקרא בערב המחווה) - גרימי

כך שנה ושנה ושנה ושנה
אמור ועדת ספורט – אמרת חנן
ובייחוד התמסר לתחביב הישן
מבוגרי התיכון עד בוגרים של הגן

וכמו הקבוצות הבוגרות במגזר
גם לנו הביא מאמן מה-זה זר
את בובו דק הטוסיק
(ואת אשתו הכוסית)

אחר הביט ובדק מסביב
ואת אריק המלך אלינו הביא
גם אם לא עשה מלבד זה שום דבר
על זה הוא יזכה לסעודת שור הבר

ואחרי שהתמיד ארבעים לעבוד
באופן טבעי הוכרז "יו"ר של כבוד"
ובין כה ובין כך, בין אביב לענן – חנן

ובשנים כה רבות של עמל וקשרים
הוא אסף וטיפח המוני חברים
ובטוח אני שאולי לא כולם
אך רבים מתוכם כאן יושבים באולם

בא הזמן למנוחה על זרי הדפנה
בין אביב לענן – חנן

הוא הגיע אלינו בכתה בי"ת
ואנחנו ביחד מאז עד כעת
ובעין גדי יחדיו חמישים פלוס שנה
זמן מספיק לאתר איזוהי כוונה
אותו מאפיינת. האם זו שקידה?
אולי נדייק ונאמר – התמדה

בריכוז החשמל חנה שש ושלושים
עם קפיצות שבת בוקר וערב שישי
עם קצרים גבוהי מתח יומיים שלושה
ויותר מהכל – אחריות מתישה

ובשבתו בכורסה כשכואב לו הגב
הוא אומר: שה ודאי המזגן מתשנ"ו
ואם יש לו חשש שיש רמז לקילה
זה ודאי המזגן מתשס"ו, במחילה

כך הגיע לנוח על זר הדפנים
קצת כונן של שבת, קצת קריאה של מונים
ובין כה ובין כך, בין אביב לענן – חנן

איש אחר מכל זה כבר היה מחוסל
אבל לו מילדות יש עוד ג'וק – כדורסל
וכשהפועל נסגר – למכבי הלך
ובשל כך הוא כמעט מאתנו הושלך

לפתיחת מועדון הותיקים

נכתב ב-2008. אילה ניהלה את המועדון.

חבר א':

שלום לך חבר, ודאי חבר יקר
בתווי פניך, משהו מוכר
למרות שזכרוני כבר בן שבעים שנה
נראה לי שפגישה זו, אינה הראשונה.
אז איפה למדת בעממי.
ואיפה למדת תיכון, ועם מי.
ובצבא, איפה היית?
בקורס קצינים ב"ראס אל פיתה"?
עברת גם אוניברסיטה?
לא, לא, כל זה אינו מתאים
יש לאמץ את התאים.
נפליג אחורה בשנים
כבר התשעים, כבר השמונים
גם השבעים כבר מאחור
האט קצת זכרוני – עצור!
שנות הששים. שדה ודרך
שיפוע עז, טרפז בערך.
אלי מן העבר עולים
צורות, מילים, שברי צלילים
האם שמעתי חצילים?
עבדנו שנינו בכפיף
סליחה, טעות, אומרים קטיף
אתה זומר מתוך השיח
אני בתוך השק מניח
לא קל היה אתך חבר
תמיד עבדת מהר.

חבר ב':

הטה נא אוזן בן אדם
לי זיכרון יותר מוקדם.
שנות חמישים מאוחרות
שעות צהרים בווערות
חזרנו מהעבודה
כלינו את הסעודה
אל המיטה בצריף רגלי אט מדדה.
רק קצת מנוח לשרירים, קצת רגיעה ליבלות
אבל בחוץ וגם בפנים משתוללות המעלות
בתווך מאוורר סובב ורוח לו לאה
ובין משב לעוד משב אתה כבר שטוף זעה.
המזגנים? בעוד שנים.
עכשיו נותרה רק אפשרות אחת מוצלחת –
העם בהמוניו נוהר אל המקלחת.
שעה ועוד שעה מכרכרים במים,
ובעיות תבל רבה מדסקסים בינתיים.
משם דמותך ניבטת, כמו דף מתוך ארכיב
הן לא יכולנו להסתיר דבר איש מאחיו.

שניהם:

בפגישתנו הבאה, לא תשאל שום שאלה
בפגישתנו הבאה, יהיה ברור מלכתחילה
כי כשהמועדון בלז"ז דבר מאד קבוע
ברור לי שנפגשנו כאן, היום, לפני שבוע.

מצעד יום העצמאות תשס"ח

נכתב ב-2008 כטקסט נילווח למופעים של המצעד, חלקו הוקרא בלבד
הוקדש לששת העשורים של המדינה

1. עשור ראשון

הכרזת המדינה

לנוכח הדומעים ולנוכח הרוקדים
ההיסטוריה קבעה שאחליט לבדי
ההיסטוריה ברירה לא נתנה בידי:

מלחמת העצמאות – הפלמ"ח

"את העול הפשוט כעפר
הם נשאו בלי הבט אחורה
למולם האומה, חפשיה משכבר
תשתחוה ותבכה לדור דורה"
(יותר טוב מאלתרמן – איני יכול
פחות טוב – אין טעם)

המעברות

אמרו שזו הארץ המובטחת
וריח של משיח משכר
אולי נפלה טעות במהלך ו-
לקחו אותנו למקום אחר

הקמת עין-גדי

עם פרך עבודה, סיקול וירק גנים
עם חדרים של אש (הזכרתם מזגנים?)
כשרכושנו מכנסים וחולצות –
נהיה כולנו חלוצים וחלוצות

2. עשור שני

חידון התנ"ך

גונרסון קצת מתבלבל
פח,פח,פח – הוא כבר קיבל
רק ההוא עם הכיפה מעפן
לא אכפת לו אם גפן או גפן

הגששים

פשנל לא מפשל
פולי פרצופים מפליא
לוי עם לוויית החן
וגבריאל מתגבר

איחוד ירושלים

קדושה מרחפת מעל הקדשים
"אוויר ההרים" נבחר שיר הששים
ומה רק נותר מאותו טררם?
הכותל, וצרור של קברים במורד.

3. עשור שלישי

טלויזיה בישראל

סוף-סוף היינו ככל העמים
יושבים ובוהים מול אקרן הקסמים
בסדרה, במשחק, בפרסום, במתכון
ואפילו מחקו לנו את המחיקון

אירוויזיון

אנו כה מרותקים
לשירים המתקתקים
אי אבד ההיגיון
בחזיון אירוביזיון

המהפך

הכל נראה קבוע, לדורי דורות
איש לא האמין, שזה עלול לקרות
יימח שמו היבין, החיים, העקרוט
הביא עלינו בגין, בגין וחרות

"אנחנו על המפה"

במשך ארבעים שנה
מכבי יש לה מדינה
מכבי מכבי ימח שמכם
איפה החיים יבין שלכם?

4. עשור רביעי

הסכם השלום עם מצרים

ויתרנו על אוצרות סיני
ועל חלום מלכות
ואנואר אמר: "בני,
אין טעם בשפיכות"

מבצע "משה"

גם הם חשבו שישראל
זבת חלב ודבש
וככה, בעזרת האל
עולים יוצאי חבש

רון ארד – נעדריים

יש שידוע גורלך
ורק גופך אי שמה
אבל אבוי למשפחה
שאין לה מה ולמה

5. עשור חמישי

מלחמת המפרץ

שלום, אמור לי מה שלומך
מכיר אותך מאיפה?
אתה נראה במסיכה
ממש נחש של צפע

האופנובנק

רוני ליבו שד הבנקים
אין כמוך בעולם
באופנוע, לא בטנקים –
אוהבים אותך כולם

רצח רבין

יריות שהפרו שלווה
קנאות אפלה, מאיימת
הנה כך נרצחה התקווה
שאולי לא הייתה מתקיימת

6. עשור ששי

יובל לעין גדי

עם כל שלל הבעיות
עם ניפוץ האשליות
יש מקום לגאווה
(ואולי גם לתקווה)

היי-טק

מי פילל ומי מילל
היי-טק יש בישראל
ווללה האינטליגנטים
ממציאים לנו פטנטים

כוכב נולד

פעם: להקה הוא לא גמר –
איך יצליח כזמר?
היום: אס אם אסים מדברים
הופה! אינסטנט זמרים

תנועות הנוער

כשהציניות אוכלת
בנו כל חלקה טובה
משמרים את הגחלת
עד תפרוץ הלהבה

הורה

הורה, עלי קירבי
אש הדליקי בערבי
הורה, טרופת חושים
הורה של ששים

ליובל זו המתולתלת

שבבית מתגלגלת

עליזה וחייכנית

שובבה וחיינית

היא אוהבת כמובן

את רועי זה הגנן

כשניגשת לשולחן –

פסטה שניצל כל הזמן!

עגבניה וגם תפוז,

איך היא יכולה לזוז?

הנה דורה באה לברך אותך ליום הולדתך

ביחד עם סבתא וסבא מעין גדי שאוהבים אותך מאד מאד

לבנות גיסר נכדוטי היקרות

נכתב ליעל, ירדן ויובל כפתיח להזמנת השיר "שלגיה" ביום הילד

אחת שתיים שלוש

בנות של גיסר יש

לכל אחת יש ראש

של שקט או של אש

או ראש של עקשנות

או ראש של סקרנות

וכל אחת לבד

היא טיפוס מיוחד

דיאלוג בין סבא לנכד / 2012

בעקבות קטעים המסתובבים במרשתת

דברי הסבא לנכד

במאה הזאת
נעלמו מכוונות הכתיבה, הפתילות, הגטקעס,
הצניעות והבושה.
במאה הזאת
יושב ראש הכנסת והסוכנות מציע לנו להצטייד
בדרכון זר.
פרסי או גרמני? סודני או תימני?
במאה הזאת
המשורר יכתוב: משיח לא בא, משיח גם לא מסמס.
במאה הזאת – המאה של נכדי – הייתי רוצה
להרגיש בבית...
ואינני יכול.
סבא.

לנכדי היקר:
במאה הזאת
השעון לא מתקתק,
המטלפן לא מחייג,
הסנדלר לא מתקן עקבים
והשלטון לא מתקן עוולות.
במאה הזאת
אין גרעינים באבטיח,
אין תאי טלפון ברחובות,
אין שיויון בקיבוצים
ואין אידיאולוגיה בפוליטיקה.
במאה הזאת
נתעשרה העברית בביטויים כמו נשימה עצמונית,
כשולן חלוץ ונבצרות מאונס.
שר בלי תיק הוא מעמד נדיר ומכובד.
בית הבראה נקרא צימר,
בית אבות נקרא אחוזה
ובית בושת – הממשלה.
במאה הזאת
מתבלט הדור השלישי בסלולרי ובמשפחה.
הנכדים מלמדים אותנו להשתמש במחשב ובשאר
אביזרי האלף השלישי.
במאה הזאת
כבר לא שותים גזוז, צוף, מיץ פז ומי ברז.
שוטים מנהיגים את המדינה שלנו, ועוד כמה
מדינות.
מאירן עד קוריאה, מהודו ועד בוש.
במאה הזאת,
מליונים נהרגים במלחמות ומתים ברעב ומחלות.
אלא שהפעם הכל מצולם ומתוקשר, מסודר
ומשודר.
במאה הזאת
מגדלים עגבניות בטעם אננס,
פלפלים בטעם תות ובידור בטעם רע. בלשון
המעטה.

המשך ...

תשובת הנכד לסבא

סבא ! נו באמת.....חבל!

אני אוהב אותך כל כך... אבל

את מה שכתבת, הרי אני מכיר כבר בעל פה זמנך, מכבר עבר סבא, מה אתה רוצה.

אתה לא קולט מה הולך פה, מה פה קורה

אתה חי רק את העבר וזה מזמן כבר פאסה

אולי מספיק להתעסק בשטויות, להתרפק על נשכחות

לערוך השוואות ולבוא בטענות.

השפה שלך כבדה ומסורבלת,

כמעט לא מובנת

היום, מדברים מהר, מריצים את המילים

זורמים, לא מדקדקים, לא מדייקים ולא מחשבנים

סבבה, סוף הדרך, כיף וחבל על הזמן

אלה מילות מפתח - מה כל כך לא מובן?

במקום לדבר ארוכות, ללא כל תכלית, במילים גבוהות,

אנחנו פשוט מקצרים ואפילו בולעים הברות

אז למה אתה אומר "מה?" ושוב "מה?" אחרי כל משפט שלי

למה אתה עושה מכל דבר פשוט, עניין רציני?

מתי תשכח כבר את הסיפור הזה על המצאת המאה

בקבוק הסיפולוקס שאימא קיבלה כמתנת חתונה

וה-"בובה מייסס"- סיפורי הסבתא, על החסידה?

כבר מגיל חמש באינטרנט, ראיתי מה נכנס ומה יצא

גם המעשייה על רחב הזונה? על מי אתה עובד?

הרי כל מי שרק רצה, בעד שתי פרוטות, היה בא ודופק.

סבא, אתה עוד תקוע במצדה, בשנת תש"ח

שנכבשה "בששת הימים" על ידי הפלמ"ח

תגיד מה איכפת לנו היום משיירות באב אל ואד

אם אפשר להריץ שורה או דרינק טוב בפאב.

עזוב אותך מארלזורוב ושד' בן גוריון

סתם רחובות, אם אין שם איזה פאב מדליק או מועדון.

תודה סבא, אתם התחתנתם ונשאתם תקועים

העמדתם פנים שחייכם מאושרים

היום אנו הרבה יותר פתוחים, עם אופקים רחבים

מחליפים בקלות בני ובנות זוג, מגוונים את החיים.

היום תנאי ראשון והכרחי לחופה וקידושין

הוא הסכם ממון וסידורי גירושין

אנא ממך סבא, אל תספר לי על נשים צנועות

כשבני ובנות גילך בבית אבות, חוגגים ודופקים אורגיות.

אתה רואה סבא, הכול אנחנו יודעים ומבינים

אנחנו רואים את התכנית "האח הגדול" ומזה נהנים

בעוד אתם ממנו רק נדפקתם, ואכלתם מרורים

מעבר למסך הברזל, בברית המעצמות, נו, אצל הרוסים

רואה...

איך אני עונה לך סבא ? לגופו של עניין ובגובה העיניים?

כי אנחנו, מזה זמן, ערב כניסת שנות האלפיים

הבנו והפנמנו, שאין אמת אחת וכי שום תורה לא ירדה משמיים.

ממני נכדך האוהב

סיימון (לשעבר -שמעון)

נ.ב.

אגב סבא, מה זה ה-"שטוק 84" שמצאתי בארון?

שבמקום לתפוס ראש, הביא לי בחילות ודיכאון.

אבל בוא נעזוב את זה בינתיים סבא – שלא יהיה בלבול

אתה יכול להביא לי עשר אלף שקל בשביל הודו, לסגור על הטיול?

המשך ...

תשובת הסבא לנכד

קראתי קרוא תשובתך בעיון.
הבנתי – אני רק לשכל זיון
אך נדמה לי נכדי, מקורות השתא
שמי שנמצא מנותק, זה אתה !

עשרות ריבואות צעירים, לא זקנים
לפתע עינים פוקחים ומבינים:
בזמן שטבלו ב'סבבה' ו'כיף'
נגוז עתידם, נעלם, התעופף.

בריתות הון שלטון, בחדרי חדרים
נוכלות ולך מותירות פירורים.

אותך האכילו ב'אח הגדול'
בכדי שיוכלו לאסוף את הכל
אתה מתמסטל בהבלי העולם
בזמן שהעושר עולה בסולם
אתה מתיגע בשתי המשרות
והם מעלים מחירים בצרורות
אתה שם קצת רד-בול, שוט וודקה, חשיש
והם מהפנסיה אוכלים לך שלישי

וחובטת לך האמת בפרצוף –
לעולם לא תצא, רק בקושי תצוף.
כי אותן התורות טומטמו בן כולם
עזרו רק לאלה בקצה הסולם.

אז לפתע צצות, ממחוזות אסורים
מלים מתחילת המאה העשרים
מלים שעבשו עם קורות העתים
יורדות מן הבידעם, בלזיות סמרטוטים
יוצאות מגרונות בני הדור החדש
זורחות, בוהקות, כמו כלים של מקדש.

מלים כמו 'צדק', 'שיוין', כמו 'העם'
(מלים שגם סבא זוכר במעומעם)
ואיך בעוגה תתבצע חלוקה
ואיך יתרומם גם אותו שהוכה.

ואתם, נכדיי, בני הדור המפוכח
לומדים מחדש, מה שסבא שכח.